

efter Retten kan forbyde offentlig Gengivelse i Billeder af et Retsmøde, hvilket Forslag har sit Forbillede i engelsk Ret, deltager Mindretallet ud fra den Forudsætning, at Forslaget maa forstaaes i Overensstemmelse med det i Bilag 4 om engelsk Ret meddelte. I Ændringsforslag Nr. 7, hvorefter offentlig Gengivelse af Forhandlingerne i Straffesager — altsaa ogsaa Domsforhandlingen, men derimod formentlig ikke selve Dommen — skal forbydes, saafremt sigtede er under 18 Aar og det begæres af Værgen eller en Repræsentant for Værgeraadet, deltager Mindretallet ud fra den Betragtning, at Samfundets og Retsudøvelsens almindelige Interesse i Retsplejens Offentlighed krydses af de Hensyn, der gør sig gældende for Børnenes og de unges Vedkommende, og som er fremhævet i den som Bilag 5 trykte Henvendelse fra Dansk Kvindesamfund. Ud fra en lignende Betragtning deltager Mindretallet i Ændringsforslag Nr. 9, der i Overensstemmelse med en Henstilling fra Dansk Kvindesamfund forhøjer Aldersgrænsen for Personer, hvem Retten kan nægte Adgang til offentlig Retsmøde, fra 18 Aar til Myndighedsalderen, altsaa 21 Aar.

Med Hensyn til Ændringsforslagene vedrørende Arbejdsordningen i Højesteret, nemlig dels Ændringsforslagene under Nr. 10, 11 og 60 om Indførelse af tvungen offentlig Votering i Højesteret og dels under Nr. 16, 25—30 og 33—40 om Udvidelsen af Adgangen til at procedere i Højesteret, er Mindretallets Stilling bestemt ved den Betragtning, at naar Højesteret udtaler sig saa stærkt herimod, som det tidligere er sket med Hensyn til den offentlige Votering, og som det med Hensyn til Ændringer i Sagføreres Adgang til at møde for Højesteret sker ved den Skrivelse fra Højesteret af 5. Marts 1928, der er optaget som Bilag 7 til Betænkningen, maa der paavises meget stærke Grunde for Gennemførelsen af Forslag som de nævnte.

Af Interesse for en fordomsfri Bedømmelse af disse betydningsfulde Spørgsmaal er efter Mindretallets Opfattelse den i

andre Lande i saa Henseende gældende Ordning. — Ligesom de Proceskommissioner, der har forberedt vor Retsplejereforms Gennemførelse, har forkastet Tanken om offentlig Votering, saaledes er denne heller ikke indført i andre Landes Retsforfatninger. En Undtagelse danner England, hvor Forholdene imidlertid er saa forskellige, at ingen Vejledning kan hentes her, samt Norge.

Da Norge ogsaa har en Sagførerprøve for Højesteret, men denne har været saalempelig, at der alene i Oslo findes ca. 300 Højesteretssagførere, har en Sammenligning mellem Forholdene i Norge og Danmark saaledes været af Betydning for Mindretallets Stilling, og medens Mindretallet ikke her skal komme ind paa Drøftelse af principielle Synspunkter, skal nogle Hovedpunkter i den nævnte Sammenligning derfor meddeles.

Efter de foreliggende Oplysninger er Antallet af Dommere i den norske Højesteret efter den seneste Udvidelse i 1925 i alt 23, medens vi, som bekendt, kun har 13 Højesteretsdommere.

Appelsummen for Sager, der skal kunne bringes for Højesteret, er i Norge for Sager, der behandles efter den gamle Procesordning, 4 000 Kr.; for Sager, der behandles efter den nye Procesordning, der traadte i Kraft i 1927, er Appelsummen 5 000 Kr., medens hos os, som bekendt, Grænsen er den samme som for Landsretten, og selv om Landsretsgrænsen desværre siden 1916 er forhøjet fra 300 Kr. til 1 000 Kr. (i Sager mellem 1 000 og 2 000 Kr. skal Landsretsbehandling kræves af en af Parterne), er der dog saaledes stadig umiddelbar Adgang til at paaanke en Sag til Værdi 1 000 Kr. til Højesteret.

Fra et Retsplejesynspunkt og fra et almindeligt samfundsmæssigt Synspunkt er det et uvurderligt Gode, at man hidtil har kunnet undgaa at sætte Højesteretsgrænsen højere end Grænsen for Landsretssager.

Betydningen af, at man eventuelt maatte forhøje Appelsummen til den i Norge gældende Appelsum 5 000 Kr., vil